

som indebærer fare for kamufleret sommerhusbyggeri.

Bestemmelsen i *stk. 5* om genopførelse eller ombygning af lovligt opførte bygninger, d. v. s. bygninger opført før 1. juli 1937 eller siden i henhold til dispensation, er en præcisering af den hidtil udviklede praksis. Forslaget indebærer en ret til genopførelse og ombygning (uden arealudvidelser) af eksisterende lovlig bebyggelse. For at give fredningsmyndighederne indseende med byggeriets karakter og tillige en mulighed for eventuelt at hindre et byggeri gennem en fredningssag, er det foreslået, at fredningsnævnet skal godkende tegninger og beskrivelser. Herefter er det muligt at ophæve den gældende lovs *stk. 7*, som udover bestemmelser om genopførelse og ombygning indeholder hjemmel for en vis regulering af kystbebyggelsen i et bredere bælte end strandbyggelinien, idet denne bebyggelsescensur nu i vidt omfang varetages af de kommunale bygningsmyndigheder. Hertil kommer, at *stk. 7* har medført visse administrative uklarheder, jfr. betænkningen s. 235.

Stk. 6 afløser den gældende lovs § 25, *stk. 5*, 2. og 3. punktum. Herved flyttes administrationen fra ministeriet for kulturelle anliggender til fredningsnævnene med mulighed for anke til overfredningsnævnet. Kommissionen har på dette punkt udarbejdet alternative lovforslag. Nogle medlemmer fandt, at den nuværende administrationsform burde opretholdes for at sikre opretholdelsen af den hidtidige strenge administration af dispensationer. Andre medlemmer fandt, at det ikke i dag kunne anses for en naturlig opgave for centraladministrationen at varetage detailadministration af denne art, hvorfor administrationen foreslås varetaget af de sædvanlige fredningsmyndigheder.

Forslaget bygger på den sidste opfattelse. For at sikre en i øvrigt uforandret og for hele landet ens praksis, er det foreslået, at der skal foreligge ganske særlige forhold, og at fredningsnævnets medlemmer alle skal være enige, for at dispensation kan meddeles. Det følger heraf, jfr. dog oven for om landbrugsbyggeri m. v., at dispensation kun vil kunne gives, såfremt helt ekstraordinære forhold, som ikke kan ventes at komme frem i en række andre sager, gør sig gældende. Hertil kommer, at naturfredningsrådet i henhold til forslaget § 58, *stk. 1*, nr. 8, får mulighed for at indbringe eventuelle dispensationer for overfredningsnævnet. Det forudsættes i øvrigt, at fredningsnævnet orienterer den lokale bygningsmyndighed om sagen.

Bestemmelsen i *stk. 7* er ny. Der har ikke hidtil eksisteret muligheder for generelle reguleringer af strandbyggelinien. Dispansationsmyndigheden, mini-

steriet, har måttet indskrænke sig til at meddele dispensation for konkrete bygninger. I visse tilfælde, f. eks. hvor en af fredningsmyndighederne godkendt byplan medfører behov for et større antal dispensationer, vil det kunne være mere hensigtsmæssigt, at forbudslinien generelt flyttes eller eventuelt ophæves.

Dette bør dog kun ske ved ministeren efter høring af de rådgivende institutioner og byplanmyndighederne.

Bestemmelsen i *stk. 8* er ny, jfr. betænkningen s. 201-02.

Til § 47.

Gældende lovs § 25, *stk. 2*, 4 og 6.

Betænkning s. 155-58, 216-18 og 254-55.

De foranstaltninger, der kræver fredningsnævnets tilladelse, svarer til § 46, *stk. 1*, punkt 1, første led, idet dog bortses fra, at anbringelse af master, ændringer i terrænforhold og beplantning ikke er medtaget i § 47.

Stk. 1, punkt 1, om skovbyggelinien opretholder den nuværende bestemmelses definition af skovbegrebet og dens arealkrav, jfr. betænkningen s. 218. Ved anvendelsen af betegnelsen offentlige skove er ikke tilsigtet nogen ændring i forhold til den hidtidige bestemmelses opregning: „de staten, kommuner, kirker, præsteembeder og offentlige stiftelser tilhørende skove, herunder plantager“.

Punkt 2 om søer og vandløb svarer helt til den nugældende bestemmelse. Med hensyn til afgrænsningen af begrebet en sø har ministeriet for kulturelle anliggender i cirkulærskrivelse af 14. februar 1963 givet udtryk for, at det ikke er afgørende for, om et givet område kan betegnes som en sø, at det er karakteriseret ved en åben, ubevokset vandflade, men at der herudover må tages hensyn til arten af en eventuel forekommende vegetation. Dersom søen f. eks. er under omdannelse til rørsump, mose og lignende, vil den fortsat være en sø af den i naturfredningsloven omhandlede art, så længe den er bevokset med såkaldt limnisk rørsump, d. v. s. vandplanter, herunder rør, der fordrer i hvert fald en del af året at have rødderne i vand. Først når rørsumpen overgår til egentlig eng, må søtilstanden være ophørt.

Punkt 3 om visse offentlige hovedlandeveje og landeveje indeholder en mindre udvidelse, idet vejbyggelinien er forøget fra 100 til 150 m, svarende til de under punkt 2 nævnte byggelinier ved søer og vandløb. Hertil kommer den udvidelse, der er en følge af, at byggelinien efter forslaget skal regnes fra eventuelle i henhold til vejbestyrelseslovens §§ 40 og 41 fastsatte byggelinier. Henvisningen til